

Dragoș

Vasile Alecsandri

I

Dragoș, mândru ca un soare,
A plecat la vânătoare.
Ghioaga și săgeata lui
Fac pustiul codrului!
Cerbul moare, urșii pier
Și vulturii cad din cer...
Iată că-ntr-o dumbrăvioară
El zărește-o căprioară,
Fiară blândă de la munte,
Cu steluță albă-n frunte
Și cornițe subțirele
Și copite sprintenele.
Căprioara cum îl simte
Lasă locurile strâmte,
Fuge, saltă, zboară, pierde,
Ca un vis, ca o părere;
Iară Dragoș înfocat
O gonește neîncetat.
Zi de vară cât de lungă,
Vânătorul o alungă,
Ș-amândoi se pierd de vii
În codri mereu pustii!

II

Iată, mări, că deodată
O poiană se arată,
Înverzită, înflorită
Și de lume tăinuită.
Iar pe iarbă-n poieniță
Cântă-o albă copiliță,
Cu ochi dulci, dezmierdători
Și cu sânul plin de flori.
Căprioara, cât o vede,
Zboară vesel, se repede
Și îi cade la picioare
Pe-un covor de lăcrimioare.
Cât viteazul o zărește,
Pe loc stă și se uimește!
Uită blânda căprioară
Și săgeata ce omoară!

Uită draga vânătoare,
Uită lumea de sub soare!

III

„Copiliță! zice el
Rezemat de-un stejărel.
Ești tu zâna ăstui plai,
Sau o floare de la rai?”
„Dragoș, Dragoș, frățioare,
Nu sunt zână, nu sunt floare,
Dar am suflet fecioresc
Și Moldova mă numesc.
Mult e mult de când te-aștept
Să-mi alin dorul din piept,
Că de Domnul sunt menită
Ca să fiu a ta ursită!”
„O, Moldovo încântătoare,
Gingașă farmecătoare!
Iată, arcu-mi vitejesc
Lângă tine-l răsădesc,
Ca să deie până-n zori
Crengi cu frunze și cu flori,
Și cu-acele crengi frumoase
Să-mpletim cununi voioase,
Una ție, una mie,
Pentru-a noastră cununie!”

IV

A doua zi ei pleacă
Și prin codri apucară,
Amândoi îmbrățișați,
Cu flori mândre-ncununați.
Dealuri multe ei suiră,
Multe dealuri coborâră,
Până-n valea ce-nverzită,
De-un râu luciu răcorită.
Copilița-nveselea
Și din gură-așa grăia:
„Dragoș, Dragoș, frățioare,
Lasă ochii tăi să zboare
Peste dealuri și câmpii
Păscute de herghelii,
Peste văi, peste grădini
Unde zbor mii de albini,
Peste ape curgătoare
Și dumbrăvi răsunătoare.

Cât pământ tu vei vedea,
E cuprins de zestrea mea!
Ș-acea dalbă de moșie
Toată-n veci a ta să fie,
Ca să fie-n veci scăpată
De o fiară-nfricoșată,
De un zimbru fioros
Care-o calcă-n sus și-n jos.”

V

Bine vorba nu sfârșea,
Din râu iată că ieșea
Zimbrul aprig ca un zmeu,
Cu lungi coame ca de leu,
Și cu coarne oțelite,
Și cu aripi la copite.
Fiara cruntă și turbată
Pleca fruntea lui cea lată
Și sărind, mugind, da zor
Peste mândrul vânător.
Iară Dragoș s-ațintea
Și, cel zimbru cum venea,
Ghioaga-n frunte-i arunca,
Fruntea-n două-i despica!
Apoi capul îi tăia,
Într-o lance îl punea
Și pleca în veselie
Pe frumoasa lui moșie,
De păgâni să o ferească
Și ca domn să o domnească!